

Jeskyně

Ve tmě bloudila dívka dlouze,
s pocity po světlou touze,
s přáním konce svojí nouze.

„Už zde jsem dlouhý čas,
kdy uvidím venek zas?
Chci objímat maminku, pohladit sestru,
tátou se vést, být za nevěstu.

Ale koho já bych byla paní –
kde bych našla svého pána,
když zde žádné svítání –
jak bych mohla býti vdaná?

Bloudila dívka dlouhou dobu,
nevěděla, co bude dál,
když vtom narazila na osobu –
muže, co též ji nepoznal.

Hořící svíci držel v dlani,
světlem mířil on na ni.
Dal se do řeči s tou dívkou,
představil se přezdívkou.
„Proč bloudíš zde, bez světla?“
„V krocích jsem se já spletla.

Šla jsem jednou projít se,
nalezla jsem tuhle jeskyni,
zabloudila jsem při prohlídce,
tma mi byla svědkyní,
té změny pláče ze sebelituujícího,
na projevy touhy po uzdravení duše,
touhy po objetí člověka milujícího,
přání vidět a cítit vůni růže.“

„Nevysvobodím tě zcela z tvého prokletí –
nejsem Freudův žák.
Již neplakej, slečno krásná,
nebudeš zde půl století,
volná zas budeš jako pták –
kéž budeš brzo i šťastná.

Chytni mě za ruku, slečno hezká,
společná bude zřejmě naše stezka.
Pojď, pojď, vyvedu tě ven,
ať můžeš splnit si svůj sen.“

Vyvedl tedy Aslan Ayšu z ponurého prostředí,
kde bloudila ona dlouze.
Věnovala tomu zrzkovi vděku objetí,
ve vši počestnosti pouze.

Dali si adresy, aby mohli si psát,
Aslan začal mít Ayšu rád.
A pak i dívka začala cizince milovat,
půvab žití si uvědomovat.